

bestaaende Afvikelse imellem raffineret og uraffineret Sukker som Basis for tvende forskellige Tarispositioner ikke var praktisk, og i Henhold hertil bestemte man sig saa til at drage Grænsen imellem den høiere og den lavere beskattede Del af de indførte Sukkere efter et andet Hensyn, nemlig foruden efter Krystallisationen, som er tydelig nok for de høiere raffinerede Sukkere, tillige væsentligst efter Farven. Man satte da en Grænse i saa Henseende i Henhold til en Prøvesamling, som er bleven officielt tilveiebragt i Holland, og som kaldes den Amsterdammer-Standard-Prøve, og man bestemte, at alt Sukker, som var lysere end Nr. 18 af denne Prøve, skulde svare en høiere Told, og at Alt, hvad der var mørkere, skulde svare en lavere Told. Saaledes blev Sagen i sin Tid forelagt for Rigsraadet, og dette tiltraadte Grundbættningen dert, men vedtog dog tillige den Forandring, at det, atter i Henhold til den omtalte Amsterdammer Prøve, paany delle Toldsatser for det mørke Sukker ved den omtalte Prøves Nr. 9 i to Arter, saaledes at det Sukker, hvis Farve laa imellem Nr. 9 og Nr. 18, skulde svare een Told, og det der laa under Nr. 9, skulde svare en anden Told. Vi fik altsaa derved, foruden den endnu lavere Told paa Mallas og Sirup, tre Toldsatser for Sukker, hvoraf den ene omfattede de høiere krystalliserede og raffinerede Sukkere, nemlig Randis o. s. v., samt af andre Sukkere tillige dem, der vare lysere end Nr. 18. Den anden omfattede dem, hvis Farve laa imellem Nr. 9 og Nr. 18, og den tredje dem, der vare mørkere end Nr. 9. Resultatet af de Toldsatser, som da bleve fastsatte, i Forbindelse med den i 1864 tilkomne Krigsskat blev, at de Sukkere, som høre til den første Position, nu svare $6\frac{1}{2}$ St. pr. Pund, at de, der høre til den anden Toldsat, svare $4\frac{1}{2}$ St., og at de, som høre til den tredje Toldsat, svare $4\frac{1}{10}$ St. pr. Pund i Told. Den saaledes foretagne Forandring viste sig at være særdeles heldig. Der har efter den Tid været langt mindre Tvivl og Tvist om Fortoldningen af Sukker end tidligere, og den hele Forretning i saa Henseende ved vore Toldsteder er, som jeg tror, foregaaet til Tilfredshed saavel for Im-

portørerne som for Toldvæsenet og tillige til stor Tilfredshed for Finanzministeren, idet Sukkertolden har indbragt meget betydelige Summer. Sukkertolden er jo overhovedet, om jeg saa maa sige, tilligemed Brændevinsafgiften Hovedpillen for vor indirekte Beskatning. I de senere Aar er der imidlertid begyndt at lyde Klager over en Ulighed, der er fremkommen som en Folge af, at Farven ifølge Toldloven af 1863 nu udelukkende bruges til Stjelmiddel imellem Sukkerne, og denne Klage er væsentligst bleven fremkaldt derved, at man har fundet paa tidligere ufsendte Methoder til at raffinere Sukker, ved Hjælp af hvilke det faar en mindre lys Farve end den, som det faar ved de tidligere udelukkende anvendte Raffineringsmetoder, og hvorved det kan leveres for en billigere Pris end andre raffinerede Sukkere. Paa Grund af sin mørkere Farve bliver det nemlig ogsaa indført til en billigere Told, end det vilde være muligt, dersom Rejsfærdighed skulde tagtages. Disse Sukkere ere de saakaldte Fariner, der, som det vil vides, i de to sidste Aar ere indførte her i Landet i et stigende Forhold til Gavn for Konsumenterne og for Landet, i det Hele taget, men til Skade for dem, der skulle konkurrere dermed. Nu maa det jo vel erkendes, at, dersom det i og for sig var et naturligt og rigtigt Forhold, som saaledes bestod imellem Farinerne og Raasukkerne, saa var der ikke Noget at sige hertil, og saa maatte man indrømme, at der her var Tale om et Tab, som var indtraadt for Sukkerproducenterne, men som var til Gavn for Konsumenterne i det Hele taget, og som man derfor ikke kunde røre ved. Men, mine Herre, det har altid været baade Regjeringens og Rigsdagens Bestræbelser at tagttage den største mulige Rejsfærdighed med Hensyn til Tolden og derved ikke alene at gaa efter saadanne tilfældige Hensyn, som udelukkende kunne være til Konsumenternes Lykke, men tillige at vise en billig Skjonsomhed imod Producenterne og Fabrikterne, saaledes at de ikke gennem Tolden blive nedtrykkede til Skade og Ginder for deres Bedrift. Dersom man vil have nogen Virksomhed til at blomstre i Landet, saa maa man ogsaa, saavidt muligt, sørge for, at de dermed i Forbindelse staaende